

ROSANNA LEY

Het
LEMON
TREE
HOTEL

Familie, liefde
en geheimen
onder de
Italiaanse zon

ROSANNA LEY

Het
LEMON
TREE
HOTEL

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020561197
ISBN e-book 9789020561739
ISBN audiobook 9789020561746
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2019 Rosanna Ley
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Lemon Tree Hotel* door Quercus Edition Ltd, London, een imprint van Hachette UK.
Deze uitgave kwam tot stand in overeenkomst met DHH Literary Agency Ltd.

Vertaling Marijne Thomas
Omslagontwerp Villa Grafica

www.zomerenkeuning.nl
www.rosannaley.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Richard Orridge – collega-schrijver en zeer
gewaardeerde en betrouwbare vriend die me altijd aan
het lachen kan maken... (op een goede manier)

1

Chiara

Vernazza, Italië – november 1968

Na de ruzie en Dantes aftocht naar huis kroop Chiara in bed, al wist ze dat ze niet zou kunnen slapen. Hoe kon ze ook, na alles wat er vandaag was gebeurd?

Ze sloot haar ogen en probeerde haar ademhaling te reguleren. Ze zag hun gezichten nog voor zich, kon de nauwelijks verholen wrok nog horen in de woorden die over en weer waren gegaan – tussen deze twee mannen van wie ze op de hele wereld het meest hield: haar vader en Dante Rossi. Dante kende ze pas sinds een paar weken, maar zoals *mamma* altijd zei over de ingrediënten waarmee ze kookte: ‘Het is een kwestie van kwaliteit, lieverd, niet van kwantiteit.’ En dan was er nog lotsbestemming...

Papà kende ze natuurlijk al haar hele leven. Zittend op zijn knie had ze al naar zijn verhalen geluisterd nog voordat ze ze echt kon begrijpen. Verhalen over *L’Attico Convento*, het oude klooster dat was omgebouwd tot het Lemon Tree Hotel waar ze nu woonden en waarmee ze hun brood verdienden. Verhalen over de oorlog, over hoe hij *mamma* had leren kennen: ‘Ik zag haar in de olijfgaard en opeens was alles glashelder.’

‘Wat was glashelder, *papà*?’

‘Nou, ons verzet, onze strijd voor vrijheid tegen iedereen die het

land dreigde te verwoesten waarvan we zoveel hielden. Mijn hele leven. Alles was opeens glashelder, lieverd, toen ik in je moeders ogen keek.’

Chiara slaakte een diepe zucht. Was dat voor Dante net zo? Ze dacht aan de donkere, veelbetekenende blikken die hij haar kant op wierp als hij dacht dat Chiara de enige was die ze kon zien. Was het voor hem ook allemaal glashelder als hij haar in de ogen keek? Ze hoopte het maar. Ze staaarde naar het hoge, schuine plafond, enkel verlicht door dunne streepjes maanlicht die door de houten latjes van de luiken wisten te glijpen. Ze was dol op deze kamer en dacht vaak aan de nonnen die hier ooit hadden geslapen, net als haar tante Giovanna, die nu een eigen huisje had op het hotelterrein. Chiara zou willen dat Dante op een dag iets vergelijkbaars aan hun dochter vertelde. Maar...

Er was een heel grote ‘maar’. En die betrof onder andere Alonzo Mazzone, op wie haar ouders hun oog hadden laten vallen. Hij was de zoon van de vrienden bij wie ze in het krijt stonden (al was dat een ander verhaal, en Chiara had geen zin om daar nu aan te denken). Een ‘maar’ die haar eraan herinnerde dat ze pas zestien was – ‘te jong om te weten wat je wilt,’ had *mamma* gisteren nog gezegd toen ze haar dochter erop betrapte dat ze naar Dante Rossi stond te kijken, die handig de netten van de olijfoogst bijeen raapte en tegelijkertijd Chiara die blik toewierp die haar alles zei wat ze wilde weten. En er was nog meer. Nu was het een ‘maar’ met ook nog eens de bittere nasmaak van de harde woorden die vandaag waren gevallen.

Een geluid bij het raam verstoorde haar gedachten en ze knipperde verrast. Dat kon Dante niet zijn – die was teruggegaan naar Corniglia en zou zo snel niet terugkomen. Regen? Niet waarschijnlijk. De hemel was vanavond helder geweest en *papà* had gezegd dat het weer zeker twee dagen lang niet zou omslaan. Een vallende dakpan? Het Lemon Tree Hotel was oud en bouwval-

liger dan ze zouden wilden. In zijn eerdere bestaan als klooster had het geweld meegemaakt, en lijdten, maar Chiara dacht graag dat het ondanks al die tegenslagen een gevoel van vrede en spiritualiteit had weten te behouden. En de staat van het dak was ook weer niet zó slecht.

Opnieuw een geluid bij het raam. Ze schoot overeind. Het klonk als zachte hagel. Of... haar nieuwsgierigheid was gewekt. Daar was het weer! Ze sprong uit bed en haastte zich over de oude houten vloer die al die jarenlang door de nonnen was geboend tot hij glom. Waren het nou... olijven? Zou Dante toch zijn teruggekomen?

Ze zwaaide de luiken open en tuurde het donker in. Het schijnsel van de halfvolle maan wierp een spookachtige, nevelige halo om de olijfbomen. ‘Dante?’ fluisterde ze.

Er zwaaide een lichtstraal door de olijfgaard – heel kort maar, en toen nog eens, en nog eens. Drie signalen met een zaklamp, het teken dat ze hadden afgesproken. Ze legde een hand tegen haar keel. Hoe waagde hij het terug te komen?

Chiara pakte haar zaklamp van het dressoir met het marmeren blad en seinde twee keer. *Ik kom eraan.*

Haar lichaam was in één klap klaarwakker, opgestuwd door adrenaline. Dante... Hij had een aanvaring gehad met haar vader over de olijfolie, was weggestormd en had lopend de drieënhalve kilometer afgelegd over de bergen terug naar Corniglia, zijn eigen dorp, dat voorbij Vernazza in de Cinque Terre lag, ‘de vijf landen’; vijf dorpen gebouwd op de kliffen van Ligurië, deel van de Levante, hun gedeelte van de Italiaanse Rivièra. En nu was hij terug.

Ze sloeg een wollen sjaal over haar witte katoenen nachtpon en trok hem strak om haar schouders. Ze deed haar schoenen aan en opende haar slaapkamerdeur zo stil als ze kon. Haar lichaam voelde strakgespannen en alert, maar in de rest van het pand was geen geluid te horen. Ze ademde diep in en sloop omlaag

over de brede, gebogen trap. Het was al laat, bijna middernacht, en haar ouders lagen natuurlijk in bed. Ze hadden geen gasten; het was november en deze tijd van het jaar was bedoeld voor de olijfoogst. Al was het, zoals *papà* vaak zei, verleden tijd dat hier in Ligurië honderd bomen nog een gezin een zeker bestaan konden bieden. Het was olie van de hoogste kwaliteit, *extravergine* Riviera di Levante. Maar in *la cucina* was olie altijd onontbeerlijk, toch? Olijfhout had bovendien de heerlijkste geur en warmte, en beide waren nuttig in een hotel... Gelukkig lag de slaapkamer van haar ouders aan de andere kant van het huis en Chiara hoopte dan ook dat ze niet betrappt zou worden.

Snel glipte ze langs de receptiebalie de keuken in met het hoge plafond. Haar zachte voetstappen werden geabsorbeerd door de koude tegels, en de leegte van deze ruimte – die anders gevuld was met veel drukte en heerlijke aroma's – had nu iets spookachtigs. Ze stapte naar buiten door de keukendeur die direct uitkwam op de olijfgaard die het Lemon Tree Hotel aan drie kanten omsloot.

'Dante?' fluisterde ze. Ze huiverde even van de koude lucht op haar huid en van nog iets anders, iets krachtigs wat in haar leek op te vlammen en haar bijna deed exploderen.

'Chiara.' Opeens stond hij vlak voor haar en trok haar naar zich toe in de beschutting van een van hun oudste bomen, die een door de maan beschenen baldakijn boven hen vormde.

'*Dio santo*,' verzuchtte ze. 'Mijn God, ik kan niet geloven dat je –'

Met een zoen legde hij haar het zwijgen op. De zachte druk van zijn lippen was bedwelmend. Chiara gaf zich er vol verlangen aan over. Hoe was het mogelijk dat iets zó fijn was?

'Mijn vader...,' begon ze toen hij haar eindelijk losliet. Haar vader zou hem vermoorden als hij hen nu zo zag.

'Het spijt me, echt.' Dante liet zijn donkere hoofd hangen. 'Hij is je vader. Ik had respectvoller moeten zijn. Ik had mijn mond moeten houden.'

‘Nee,’ antwoordde ze. ‘Dit was niet jouw schuld. Hij zat verkeerd. Hij...’

Het had geborrelt vanaf het moment dat ze uit Corniglia aankwamen, die rancune tussen de dorpen. In de regel hielpen alleen jongens uit Vernazza bij de olijvenoogst. Maar de afgelopen jaren hadden veel jongeren het gebied verlaten, net als in veel andere plattelandsgemeenten in Italië. Vandaag de dag wachtten er in de steden allerlei nieuwe mogelijkheden, dat wist Chiara ook wel; kansen om geld te verdienen in heel andere beroepstakken. Iedereen zei het: het leven draaide niet langer alleen maar om het bewerken van het land. En dus was *papà* bang geweest dat ze niet in staat zouden zijn de olijven van de bomen te halen, te verzamelen én naar de olijfpers te brengen voordat het weer omsloeg. Het was belangrijk om de olijven te oogsten voordat ze volledig rijp en paars waren. Een groene olijf leverde weliswaar minder olie op, maar had ook minder aciditeit en dus was de olie frisser, lekkerder en van betere kwaliteit. Daarom had *papà* in Corniglia geïnformeerd of iemand hem kon helpen, en daarop was Dante ten tonele verschenen, samen met zijn vriend Matteo. *Dante*. Ze had hem twee keer eerder in haar leven gezien, en beide ontmoetingen hadden ervoor gezorgd dat ze meer aan hem dacht dan ze kon toegeven. En nu was hij hier, in het Lemon Tree Hotel.

Met haar handen omsloot Chiara het gezicht dat haar de afgelopen weken zo snel zo dierbaar was geworden. In het bleke maanlicht nam ze elk detail in zich op: zijn vriendelijke, donkere ogen, de weelderige lijn van zijn mond, de hoekigheid van zijn jukbeenderen en de donkere stoppels op zijn kaken. Toen Dante voor het eerst in het hotel verscheen om te helpen bij de oogst, toen ze voor het eerst die frons van concentratie zag toen hij de sinaasappelnetten om de boomstronken uitspreidde om de olijven te vangen... toen had ze naar adem gehapt. *Hij is het*. Hij was het, toch? Toen ze toekeek hoe hij zijn brede schouders los rolde en hij

en Matteo met hun *bastone* tegen de boom en de takken sloegen, toen ze zijn lage stem hoorde op het moment dat ze de netten aan de randen optilden, zijn aanstekelijke bulderlach toen de olijven naar elkaar toe rolden tot grote bergen die in uitpuilende vette zakken werden gestopt om ze naar de pers te brengen...

Vanaf dat moment was ze reddeloos verloren. Ze had bij de keukendeur staan kijken en hij had haar nog niet opgemerkt. Maar opeens rechtte hij zijn rug, riep iets naar Matteo, schoof zijn zwarte haar van zijn voorhoofd en verplaatste zijn gewicht iets, alsof hij de kracht van haar peilende blik voelde... toen hadden hun blikken elkaar gekruist. Hij herkende haar. Had hij misschien zelfs geweten dat dit het land van haar vader was? Ze wist het niet. Maar ze wist wel dat hij het ook voelde, die vreemde emotie die ze niet kon benoemen. Was dit wat *papà* bedoelde? Was dit liefde op het eerste gezicht?

Vanaf dat moment hadden Chiara en Dante elke gelegenheid aangegrepen om tijd met elkaar door te brengen – te kletsen als zij de mannen hun lunch of bier bracht, bij elkaar in de buurt te zijn als ze met de olijven bezig waren. De hitte zwol aan als ze elkaar troffen zoals nu, beschut door het donker van de olijfgaard, ook al was het al november.

‘Jij bent het,’ had hij tegen haar gezegd op dat eerste gestolen moment samen, slechts een paar minuten nadat ze daar in de deuropening naar hem had staan kijken.

‘Ik ben het.’ Ze had nog steeds nauwelijks kunnen geloven dat hij het echt was. Dit was de derde keer. Het was alsof het lot, of een of andere goddelijke interventie, had besloten in te grijpen en...

‘Kunnen we praten? Later, bedoel ik?’ Hij had haar met zijn aandachtige bruine ogen aangekeken toen ze de glazen verzamelde om ze terug te brengen naar *la cucina*.

‘Voordat je weggaat. In de olijfgaard aan de achterkant van het hotel,’ had ze sneller dan het licht geantwoord, alsof ze dit soort

afpraakjes dagelijks maakte. In werkelijkheid had ze zo iets nooit eerder gedaan. Maar ja, ze had zich ook nooit eerder zo levend gevoeld.

De allereerste keer dat ze hem zag, was in Corniglia geweest, toen ze afgelopen voorjaar door het dorp liep om een boodschap te doen voor haar moeder. Ze was toen nog vijftien. Een groepje jongens hield haar in de gaten toen ze de heuvel af liep, de boodschappenmand heen-en-weer zwaaiend. Eerst had ze niet door dat ze haar grijnzend bekeken, elkaar met een elleboog aanstootten en haar met hun bliken volgden.

‘Hé, kijk nou eens, iemand stuurt ons vandaag een cadeautje. Zijn wij even bofkonten, of wat?’

Chiara verstrakte. Ze was de jongens uit Vernazza gewend – die kende ze allemaal goed, ze was met hen opgegroeid – maar deze jongens had ze nooit eerder gezien en ze voelde de angst opvlammen. Ze waren natuurlijk ongevaarlijk, ze plaagden haar alleen maar. Maar iets in de ogen van de jongen die dat net had gezegd – een gretige, hongerige blik – zorgde ervoor dat ze even wankelde. Ze stak haar kin de lucht, weigerde hem te laten zien dat het haar raakte.

‘O, hebben we hier met een prinsesje te maken?’ sneerde hij. ‘Moeten we haar misschien een lesje leren?’

Chiara gaf geen krimp en keek hem boos aan. Maar ze merkte dat ze geen woord kon uitbrengen en dat haar anders zo scherpe tong haar in de steek liet.

De jongen deed een stap dichterbij.

‘Hé, Franco! Laat dat.’ Nog een jongen, met donkere ogen en een recht postuur. Hij glimlachte naar haar. *Maak je geen zorgen*, leek hij te zeggen. Hij keek van haar naar de eerste knul. ‘Ga terug naar je *mamma*,’ zei hij treiterig. ‘Laat die arme meid met rust.’

Hij had blijkbaar een onverwachte autoriteit, want de jongens mompelden iets en dropen af.

‘Dank je,’ zei Chiara tegen hem. Ze voelde zich onmogelijk verlegen en bespottelijk naïef. Hij knikte kort naar haar en was het volgende moment alweer verdwenen.

Maar Chiara vergat hem niet. Een paar maanden later zag ze hem opnieuw, deze keer in Vernazza. Een oudere vrouw die aan de haven woonde, was in elkaar gezakt – misschien van de hitte, want het was een bloedhete augustusdag. Chiara rende naar haar toe om te helpen, maar iemand was haar voor. Híj. Hij depte het voorhoofd van de oude dame met zijn zakdoek, hielp haar rechtop te gaan zitten en haalde water voor haar bij de fontein. Chiara had hem gadegeslagen, bijna gebiologeerd. Wie was dit? Een of andere beschermengel?

Inmiddels wist ze wel beter. Dante was geen beschermengel; hij was een temperamentvolle, woest aantrekkelijke jongeman die haar wilde treffen in de beschutting van het donker om haar te bedelven onder zoenen op haar lippen, haar nek, haar borsten... En toch – hij was toch zeker enkel om die reden haar kant opgestuurd?

Maar zonder dat Chiara het doorhad – want ze had nog meer aan haar hoofd – was dat zaadje van irritatie tussen de twee buurdorpen ontkiemd. En toen de opbrengst van hun olijfbomen kleiner bleek te zijn dan in voorgaande jaren, en aanzienlijk geringer dan *papà* had verwacht – want de bomen bogen al maanden door onder de grote hoeveelheden kleine, groene vruchtjes – had een van de dorpelingen, Salvatore, gemompeld dat een deel van de olijven misschien wel was achtergehouden voor de Cornigliapers.

Dante had fel geprotesteerd dat ze onschuldig waren. ‘Het is het klimaat,’ had hij met een frons gezegd, de frons die Chiara zo graag van zijn voorhoofd wilde vegen. ‘Het is dit jaar in heel Ligurië zo. Iedereen weet dat.’

‘Is dat zo?’ *Papà* kon zijn toon niet waarderen, dat merkte Chi-

ara wel. Hij had veel ervaring met olijven en zou nooit tolereren dat een van zijn medewerkers neerbuigend tegen hem sprak.

Dante stak zijn kin in de lucht. ‘Wat anders?’ vroeg hij. ‘Wat kan het dan zijn?’

Papà haalde zijn schouders op. ‘Vertel jij het me maar.’

Dante keek hem aan met onverholen vijandigheid. ‘Het verbaast me dat u ons hier heeft gevraagd,’ zei hij, ‘als u zo weinig vertrouwen in ons heeft.’

‘Had ik een keuze?’ *Papà* keek hem boos aan. ‘Jij komt hier en doet...’ Hij zweeg abrupt, en Chiara vroeg zich af of *mamma* hem had verteld wat ze de afgelopen paar dagen misschien wel had gemerkt. Ze hadden voorzichtiger moeten zijn. *Papà* was geobsedeerd met Alonzo en zijn familie, en hij zou het niet kunnen waarden dat een andere man het hart van zijn dochter stal.

Matteo was inmiddels naast Dante komen staan, twee jonge mannen tegenover haar vader en de anderen. Alsof ze opeens vijanden waren. De spanning hing zwaar in de lucht.

Papà wuifde hen weg. ‘*Basta*,’ bulderde hij. ‘Jullie hebben je werk gedaan, jullie worden betaald, en dan kunnen jullie gaan, allebei. Klaar. Ik wil jullie hier niet meer zien.’

Wanhopig keek Chiara hen na. Het liefst wilde ze achter Dante aan rennen. Wanneer zou ze hem weer zien? Ze wist dat hij uit een trotse familie kwam, en ze was zich er ook van bewust hoeveel schade er inmiddels was aangericht.

‘Jij dacht dat toch niet?’ vroeg Dante haar nu. ‘Wat Salvatore zei? Jij geloofde dat toch niet?’

‘Natuurlijk niet.’ Ze wist dat hij een goed mens was, wist dat hij niet in staat zou zijn tot dat soort bedrog en trucjes. Chiara legde haar hoofd tegen zijn borst. Het voelde alsof die ervoor gemaakt was. Zijn armen omsloten haar en inmiddels had ze het helemaal niet koud meer. Nu was ze warm; warm en geliefd op een manier die ze niet voor mogelijk had gehouden.

Papà had de olijfolie zo uit de *frantoio* – de pers – geproefd, en had hem vervolgens mee naar huis gebracht. Het gezin had er met versgebakken brood en bruschetta van gesmuld. De olie was licht en goudkleurig en had dezelfde milde, fruitige smaak als altijd, met dank aan het Ligurische weer: niet te heet in de zomer en niet te koud in de winter. ‘Heerlijk, lieverd,’ had Chiara’s moeder verzucht. Maar de stemming was gespannen gebleven.

‘Ik heb nagedacht, Chiara.’ Dante rechtte zijn rug en ze verplaatste haar gewicht.

‘Si?’ Ze was ervan uitgegaan dat ze hem dagenlang niet meer zou zien. Maar nu stond hij hier weer met zijn armen om haar heen. De wonderen waren dus wel degelijk de wereld nog niet uit, en ze wilde het heel graag aan tante Giovanna gaan vertellen. Maar dat was natuurlijk onmogelijk. Dit was hun geheim, dat ging niet anders.

‘Als we hier blijven, kunnen we niet samen zijn.’

‘Als we hier blijven? Wat bedoel je?’ Waar moesten ze dan naartoe? Ze maakte zich iets los uit zijn warmte. Waarop zinspeelde hij nou?

‘Jouw ouders zullen niet toestaan dat wij met elkaar omgaan,’ zei hij ernstig. ‘En dat geldt ook voor de mijne.’

‘O, die draaien wel weer bij.’ Chiara zei het met een overtuiging die ze niet echt voelde. Haar vaders passies werden in de regel niet minder sterk. Integendeel. ‘En tot die tijd kunnen we elkaar in het geheim treffen. Zoals we nu doen.’ Het was allemaal wel reuze opwindend. Ze keek om zich heen naar de olijfbomen, in het maanlicht doorweven met zilver, oud en wijs, sereen in de boomgaard en even oneindig als de tijd zelf. De olijfbom was een symbool van vrede en welzijn. Hoeveel liefdes hadden deze bomen wel niet aanschouwd? Haar vader en haar moeder, Chiara en Dante, de nonnen... hoewel, misschien die niet. Ze onderdrukte een gieschel.

‘Dit is serieus, Chiara.’ Dante legde zijn handen op haar schouders om de afstand tussen hen te vergroten. ‘Voor mij wel, in elk geval.’

‘Voor mij ook.’ Ze deed weer een stap dichters naar hem toe, wilde het liefst zijn hoofd tegen haar borsten drukken. Ze wilde niet praten, daarvoor was te weinig tijd. Ze wilde nog meer van die zalige dingen voelen die door haar heen schoten als hij haar zoende, als hij haar vasthield, als hij –

‘Maar het is niet genoeg, Chiara,’ zei hij. ‘Ik hou van je. Ik wil met je samen zijn.’

‘En ik hou van jou, Dante.’ De woorden waren als bloemen op haar tong. Ze genoot van hun geur, wilde ze proeven, en dan nog eens. Ze was dan misschien jong, maar Chiara wist wat ze wilde. En zij wilde deze man, met heel haar hart. ‘Maar wat moeten we dan?’

‘Weglopen,’ fluisterde hij in haar haar.

‘Wéglopen?’ Ze keek hem met grote ogen aan. Het klonk waanzinnig romantisch. ‘Maar waarnaartoe?’ Ze kon zich niet voorstellen ergens anders te wonen dan in Vernazza. Alles waar zij van hield was hier: haar vader, haar moeder, tante Giovanna, het Lemon Tree Hotel...

‘Milaan.’

Ze knipperde. Milaan was heel ver weg.

‘Ik zou daar werk kunnen krijgen,’ ging hij verder. ‘Autofabrieken zijn altijd op zoek naar nieuwe monteurs. Alfa Romeo heeft een fabriek daar. Ik leer snel en –’

‘Milaan?’ herhaalde ze verbijsterd.

‘Waarom niet? Ik denk er al een tijdje over na om hier weg te gaan en ergens anders een nieuw leven op te bouwen. Er zijn zoveel mogelijkheden, weet je. Het leven bestaat niet alleen maar uit oogsten en vissen. Anderen zijn ook weggegaan –’

‘Dat weet ik.’ Natuurlijk, anderen waren ook weggegaan. De

nieuwe fabrieken in de steden, *il boom*... Iedereen had het erover.

‘Het zou een nieuw begin voor ons kunnen zijn. Dan zouden we tenminste samen zijn...’ Zijn stem stierf weg toen hij in het maanlicht de uitdrukking op haar gezicht zag.

‘Wat moet ik in Milaan?’ fluisterde ze. Milaan was een stad. Milaan lag een heel eind van Ligurië.

‘Ik zal voor je zorgen.’ Hij trok haar dichterbij naar zich toe. ‘We verzinnen wel iets. Ik weet het niet. Maar waar het om draait, is dat we samen zouden zijn, mijn liefste.’

‘We kunnen hier ook samen zijn.’ Opeens wilde ze huilen. Opeens was alles wat zo goed had gevoeld vreselijk mis aan het gaan.

‘Dat kunnen we niet.’

Chiara zag de koppige glinstering in zijn ogen en opeens beseftte ze het. Ze hield van hem, ze had er zelfs over gefantaseerd dat hij haar toekomst was, maar ze kende hem niet, niet echt. Wat ze wel kende, was Vernazza en deze plek, haar thuis. Ze kende haar ouders, haar leven hier, het feit dat ze ongelooflijk veel hield van dit hotel dat ze op een dag zelf zou runnen – dat zei haar vader altijd tegen haar – en ze wist dat ze zestien was, dus hoe moest ze hier ooit weggaan?

‘Ze trekken wel bij,’ zei ze opnieuw. ‘Ze vergeten die stupide ruzie vanzelf weer. En dan kunnen we elkaar openlijk treffen, en dan zal ik hun vertellen wat ik voor je voel en langzaam en beetje bij beetje...’

‘Ik wil geen langzaam of beetje bij beetje.’ Hij trok haar nog dichterbij tegen zich aan. ‘Ik wil je nu.’

Chiara huiverde van verlangen. ‘Ik wil jou ook,’ fluisterde ze. Ze voelde zijn warme handen op haar lichaam, met enkel haar dunne witte nachtopon als barrière. Ze pakte zijn hand en legde die op haar borst. Hoe kon dit nou verkeerd zijn?

‘Niet zo,’ zei hij, ook al was zijn stem hees van begeerte.

‘Maar Dante, hoe kunnen we hier nou weggaan? Waar zouden

we dan van leven?’ *Mamma* zei altijd dat het aan de vrouwen in deze wereld was om praktisch te blijven.

‘Ik heb een kleine erfenis; ik heb je toch verteld dat mijn oma is overleden?’

‘Si.’ Haar stem klonk haar belachelijk zwak en iel in de oren.

‘Het is genoeg als beginnetje voor een nieuw leven samen. Op een andere plek. Dat is wat ik wil.’

Ze hoorde de overtuiging in zijn stem en besepte dat ze die niet deelde. Had hij genoeg voor twee? Ze betwijfelde het.

‘Als je van me houdt, kom je met me mee.’

‘Ik hou van je, maar...’ Het enige waaraan ze kon denken, was de teleurstelling in *papà*’s ogen als hij erachter kwam wat ze had gedaan.

‘Maar?’

‘Hoe kan ik Vernazza nou verlaten?’ Ze sprak *sotto voce*, maar haar woorden leken wel door de donkere, stille olijfgaard te galmen.

‘Als je van me houdt, kun je dat,’ zei hij.

‘Zo simpel is het niet.’ Maar nu wist Chiara het niet meer. Sleurden liefde en passie je mee in beslissingen die de mensen van wie je hield kwetsten? Voerden ze je weg van alles wat je vertrouwd en dierbaar was? Moest liefde zo zijn? Ze had het gevoel dat Dante haar testte en dat ze afgrijselijk faalde.

‘Zo simpel kan het wel zijn,’ drong hij aan.

‘Maar ik kan mijn ouders niet achterlaten. Ik kan het hotel niet achterlaten.’ Zo, nu had ze het gezegd. Ze keek hem voorzichtig aan. Hij zou zelf toch ook wel inzien dat dit een roekeloos, idioot plan was?

‘Dan is dit het einde van ons twee,’ concludeerde hij.

‘Nee!’ Ze greep zijn mouw beet. Hoe kon hij nou zo koppig zijn, zo melodramatisch? ‘Alles komt goed, Dante. Heus, je zult het zien. Ik hou van je. We zullen samen zijn, dat weet ik gewoon.’

Hij schudde zijn donkere hoofd. ‘Alleen als we nu weggaan. Alleen als we deze kans aangrijpen. Als jij me vertrouwt.’

‘Maar...’ Het was te veel. ‘Dat kan ik niet.’

Hij deed een stap achteruit. Zijn ogen hadden opeens een kilte die ze daar niet eerder had gezien. ‘Ik ga weg, Chiara,’ zei hij. ‘Ik heb mijn beslissing genomen. Ik wil niet op een plek leven waar geen vertrouwen is, waar andere dorpsbewoners vlakbij wonen maar je toch niet als een team kunt samenwerken. Waar ik beschuldigd kan worden van zoiets – door jouw vader.’

‘Maar Dante –’

‘Ik ben jong. Ik wil iets van de wereld zien.’

‘Maar –’

‘En ik wil niet toekijken – ik kán niet toekijken – hoe jij met een andere man trouwt.’

Alonzo. Wie had hem over Alonzo verteld? ‘Ik trouw niet met een andere man.’ Ze stak haar kin in de lucht. Ze was helemaal niet geïnteresseerd in Alonzo. Ze haatte het idee dat ze haar ouders zou teleurstellen, maar niemand kon haar vertellen wat ze moest doen, zelfs haar vader niet. ‘Ik trouw met wie ik wil.’

Dante zuchtte. ‘Zie je het dan niet? Ze zullen ons nooit samen laten zijn, mijn liefste.’

Hoe kon hij zo weinig vertrouwen hebben? Waarom geloofde hij niet dat ze wel een manier zouden vinden? ‘Maar over een paar jaar, als –’

Hij legde een vinger tegen haar lippen. ‘Ik ga geen jaren wachten. En dus...’

En dus?

‘En dus ga ik weg, mijn liefste,’ zei hij. Hij streelde haar haar. ‘Ik ga weg en ik weet niet of ik ooit nog terugkom.’

Chiara’s ogen werden groter. Hij was koppig, de man van wie ze hield, maar dit kon niet waar zijn – hij móést terugkomen, hij was voorbestemd voor haar. Maar hij was zich al aan het omdraaien

om weg te gaan, dat voelde ze. ‘Dante –’

‘*Arrivederci*, Chiara. Vaarwel, en pas goed op jezelf, liefste.’

‘Dante, wacht!’

Maar hij glipte het duister in. En Chiara had zich nog nooit zo alleen gevoeld.

Ze leefde en ademde het Lemon Tree Hotel al sinds ze oud genoeg was om te begrijpen wat het was.

In het dorpje Vernazza heeft de familie Mazzone een oud klooster met uitzicht op de Italiaanse Riviera omgetoverd tot het elegante Lemon Tree Hotel. Voor Chiara, haar dochter Elene en kleindochter Isabella is deze plek de drijvende kracht in hun leven. Maar dan checken twee onverwachte gasten in die alles veranderen: Chiara's oude vlam Dante, en een Duitse jongeman die opvallend veel lijkt te weten over de geschiedenis van het hotel.

Onder de zomerse zon is Isabella vastbesloten zijn ware bedoelingen te achterhalen. Wordt het geheime verleden van het Lemon Tree Hotel eindelijk ontrafeld?

ROSANNA LEY werkt als docent creatief schrijven en schreef vele artikelen en verhalen voor Engelse tijdschriften. Haar schrijfvakanties en -retraites vinden plaats op prachtige locaties, onder andere in Italië. Wanneer ze niet reist, woont ze aan de zee in West Dorset, Engeland.

Z&K
ZOMER & KEUNING

ISBN 9789020561197 NUR 302

9 789020 561197

www.zomerenkeuning.nl